

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

19de juni 1892.

18de aarg.

Trofast finder sin herre igjen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeitionien, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

103 a.

Hvad hed den mand, som vogtede deres klæder, der stenede Stefanus, og som havde behag i hans mord? Hvorfor tror du Saul fandt behag i, at Stefanus blev dræbt? Forfulgte han ogsaa senere de kristne? Hvad fortælles derom i det stykke, vi har idag? Hvor vilde han altsaa drage hen? Hvor ligger Damaskus? Hvad vilde Saul gjøre der? Hvor vilde han saa føre de kristne hen? Hvorfor vilde han føre dem til Jerusalem? Havde han fuldmagt dertil? Hvem havde givet ham denne fuldmagt?

Sit nu Saul udsøre, hvad han tænkte paa? Hvorledes gif det ham? Hvad virkning havde dette lys paa ham? Hvad var det, han hørte, da han var faldt til jorden? Hvis røst var dette? Hvad sagde røsten til ham? Hvad svarede Saul? Stjænte han altsaa, hvem det var, som taledes til ham? Hvoraf kan vi se det? Hvad svarede Herren? Hvem var det altsaa, Saul forfulgte? Forfølger man altid Jesus, naar man forfølger de kristne? Hvad mente Herren med, at det vilde blive Saul haardt „at stampe mod brodden“? Svar: Naar man pløiede i Jødeland, havde man en stang af omtrent 8 fods længde og 6 tommer omfang i den tykke ende. Paa denne var der fæstet en liden hakke for at spøde bort den jord, som fæstede sig ved plojen, paa den tynde ende derimod var anbragt en skarp spids eller brod, hvormed man drev offerne frem. Hvis nu disse forsøgte at spænde, spødte de mod denne brod og saarede sig selv. Hertil er det udtrykket „at stampe imod brodden“ sigter; og meningen af frelserens ord bliver altsaa denne: „Det vil blive dig haardt at gjøre modstand mod mig; du vil kun derved saare dig selv.“ Vilde Saul nu længere stampe mod brodden? Hvad sagde han til Jesus? Hvem sagde han altsaa, Jesus var? Var han villig til at bøje sig for ham? Hvilket svar fik han af Herren? Hvilken stad skulde han gaa ind i? Kunde han selv gaa derind? Hvorfor ikke?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Mulatten fjernede sig; thi hans herres af brede flammende blit sagde ham, at det for øeblikket ikke var muligt at faa tanken paa hevn over alligatoren bort fra hans sjæl.

Men Donna Rosa løftede sine taarefyldte øine og bad sin mand: „Kjære Rodrigo, udsæt dig ikke for nogen fare! Vi kan ikke gjøre om igjen, hvad der er skeet. Lad mig ikke svæbe i angst for dit dyrebare liv.“

Han traadte hen til hende, trykkede hendes haand og gif taus ind i huset, medens hun foldede sine hænder og bedende saa mod himmelen.

Det var alt dette, som havde bragt Rodrigo til midt paa dagen at stille sig paa lur i skyggen af det løvrige træ ved floden, saaledes som vi for en tid siden fortalte.

Solen stod midt paa himmelen. Heden var brændende og formelig bedøvende. Ikke en luftning rørte sig, og selv paa floden syntes alt at være grebet af den samme dødsighed, som læntebandt hele naturen, for ogsaa at magtskjæle ham.

Floden gjorde netop paa det sted, hvor han stod, flere bølninger, hvor der havde samlet sig en række banker med hvidt sand, som solstraalerne havde gjort aldeles glødende. Selv stod han skjult bag træet, men havde fra sit lurested den bedste udsigt over sandbankerne.

I dag var det den ottende dag, som han stod paa lur efter krokodillen. I begyndelsen havde alle den gamle alligators kunster udmattet ham. Den var altfor slu til saa snart at lade sig narre. Pedrillo havde lagt ud den mest indbydende lokkemad; men dyret syntes altid at ane, at der var fare paa færde. Derfor opgav Rodrigo efter nogle faa dages forløb det hele, og Pedrillo mente, at hans herre dermed ogsaa ganske havde opgivet den

farefulde jagt. Men uden at mulatten anede det, sneg Rodrigo sig atter gang paa gang ned til floden; han var blot bleven endnu ibrigere i ønftet om at dræbe det frygtede dyr og faa tilintetgjort negernes overtroiske meninger om det; de troede nemlig, at det var forheftet og var bolig for en ond aand, hvorfor det ikke kunde lykkes noget menneske at faa bugt med det.

„Om jeg saa skal være nødt til et helt aar igjennem at ligge paa lur hver eneste dag, saa vil jeg ikke give mig“, sagde Rodrigo til sig selv og sneg sig daglig saavidt ubemærket som muligt ned til floden.

Rodrigos kræfter var imidlertid idag nær ved at svigte ham, og hans øine lukkedes uvilkaarlig, medens han stod der. Han tænkte allerede saa smaat paa at trække sig et øieblik fra den sumpige flodbred og tage sig en stunds hvile paa en liden høide i nærheden, hvorfra et pragtfuldt sydens træ hævede sine grene. Men da faar han pludselig glimt af noget, som vel kunde bringe ham til at faa øinene helt op. Derhenne paa den hvide sandbank var seks krokodiller krøbne op og laa der som brune træstammer og soledede sig, og den nærmeste blandt dem kunde ikke være nogen anden end den berygtede gamle alligator; den var let kjendelig paa sin størrelse, som man vanskelig vilde finde magen til i hele Florida.

Dyrene laa ubevægelige med hovedet mod vandet. Afstanden var imidlertid for stor til, at Rodrigo vilde skyde, og han havde vanskelig for at komme dem nærmere. Den udholdende jæger blev derfor taalmodig staaende, idet han beregnede, at dyrene om en stund vilde komme til at skifte plads. For øieblikket sænkede vistnok solen sine lodrette straalere ned paa det sted, hvor dyrene laa, men snart vilde der blive skygge sammesteds, og de vilde isaafald komme til at søge hen til et sted, hvor fremdeles solen skinnede ned, og da sandsynligvis nærmere Rodrigos skjulested.

„Engang maa jeg dog kunne faa ordentlig skud paa den“, sagde plantageeieren til sig selv og søgte at sætte mod i sig. Men han havde knapt sagt dette, før noget andet pludselig optager hans hele opmærksomhed. Han griber fastere om sit gevær, men rører sig ikke, og hans øie, der hidtil havde hvilet paa den sovende alligator, tager en anden retning.

Hvad var det vel for en bevægelse i bladene og grenene paa det store træ derover paa den anden flodbred? Det kunde ikke have sin grund i noget kjølede vindpust; det var umuligt paa den tid af dagen. Heller ikke kunde det hidrøre fra noget stovens dyr; thi den glødende middagshede hvilede med en blytynge over den hele natur; kun et menneske havde viljekraft nok til at trodse en saadan varme. Bevægelsen maatte skrive sig fra et menneske, og histover i de store stobe havde jo seminolerne sit tilhold. Men den indianer, som var ude paa denne tid, maatte have et vigtigt og hemmelighedsfuldt erende.

Disse tanker for som et lyn igjennem Rodrigos hoved, og det skulde snart vise sig, at han havde ret, naar han gjættede paa, at det maatte være en seminol; thi snart efter blev grenene forsigtig bøiede tilside, og en indianers hoved kom tilsynne. Han lyttede en stund med tilbageholdt aandedræt, derpaa spejdede han om til alle kanter med et blik, som om hans øie vilde gennemtrænge hver gren og busk, hvor en fiende kunde være skjult. Saa trak han sig tilbage og udstødte en gennemtrængende lyd, som var let at kjende som en efterligning af aadselgribbens skrig. Snart efter blev skriget besvaret langt borte paa den side, hvor plantagen laa.

En temmelig lang stund hørtes nu ikke en lyd.

Rodrigos øie hvilede ufravendt paa det sted, hvor seminolens hoved var kommen tilsynne. Til sidst skede der atter en bevægelse i løvet, og den vilde viste sig atter; denne-

Stoltthed bod.

gang blev han staaende og speide og lytte endnu længere end forrige gang. Derefter sneg han sig som en slange ned til floden, sænkede lydløst sit legeme i vandet og svømmede hurtig som en pil over mod den anden bred. Hans bevægelser i vandet var næsten saa stille som en sikk; ikke den mindste plaskende lyd var at høre. (Fortættes.)

Malerens hund.

(Med billede)

har vistnok alle hørt om Napoleon den første, som var keiser i Frankrige og førte saa mange krige og kjæmpede saa mange slag. For at gjøre disse slag uforglemmelige, lod han sig paa flere af sine felttog ledsage af en maler ved navn Adam; denne var egentlig tykker af fødsel, og var saa stink til at male slag, at han senere blot kaldtes slagmaler Adam.

Adam var fra Nördlingen i Bayern, og da han engang besøgte sin fædreneby, fik han af en ven i foræring en ung hund, som han opdrog, og som siden ledsagede ham som en trofast vogter paa alle hans reiser. Dyret var sin herre i den grad hengiven, at det slet ikke vilde stilles fra ham; naar maleren om natten laa og sov i sin seng, laa hunden paa et teppe foran samme, og den mindste ufredsanlige støi i huset bragte den til at vaagne og springe op for at forsvare sin herres liv, om nogen fare truede ham.

Da Napoleon med sin hær i 1812 drog til Rusland for at angribe dette lands keiser i hans eget rige, var ogsaa prins Eugen Beauharnais, hans stedsøn, med; efter dennes anmodning blev slagmaler Adam med ogsaa paa dette felttog for at forevige alle keiserens seire med sin pensel; naturligtvis tænkte franskmændene blot paa seier og havde ingen anelse om, at det skulde komme til at gaa, som det gjorde.

I Rusland blev jo den franske hær modtaget paa en maade, som tilsidst tvang Napoleon til midt i den strengeste vinterkulde saa hurtig som mulig at trække sig tilbage. Paa tilbagetoget maatte de over en flod, som hed Beresina, og hvor tusender af de ulykkelige soldater fandt sin død i det iskolde vand. Paa denne flugt mistede maler Adam sin hund, hvis navn, oversat paa norsk, var „Trofast“, og han kunde ikke tro andet, end at det stakkels dyr maatte være omkommet i floden. Selv kom han efter længere tids forløb til Comosøen i Norditalien, hvor han havde venner og slegtninge, og hvor han slog sig til ro nogen tid. Ofte talte han om sin hund Trofast, som han havde mistet, om dens sjeldne egenheder, og hvor bedrøvet han var over tabet af den.

Den brave hund var imidlertid ikke død; den havde ved at svømme reddet sig og var kommen iland paa den anden flodbred, men næsten fribnet af kulde, saa den blev liggende en god stund som halvdød og tabte hvert spor af sin herre. Da den atter kom til sig selv, slæbte den sig afsted fra sted til sted og fra den ene landsby til den anden og fandt overalt medlidende sjæle, som gav den saavidt mad, at den holdt livet i sig. Den gjenvandt efterhaanden sine kræfter og ilede nu uanstelig hjemover til Tyskland. Da dens herre havde opholdt sig i Nördlingen, før han reiste afsted for at deltage i krigen, antog den, at han nu atter maatte være at finde der. Malerens slegtninge havde endnu ikke faaet efterretning om, at han var reddet og sad netop en dag og læste i aviserne en nærmere beskrivelse af den skrækelige ulykke — da hører de pludselig en stræben paa døren, og da de lukker op, kom Trofast styrtende ind. Det stakkels dyr var i højeste grad skiddet og bukket og saa overmaade forfulten og forvildet ud. Den sprang fra det ene værelse til det andet for at søge efter sin herre, og da den ikke fandt ham, udstødte den et klagehyl og var som et men-

neske, hvem en stor ulykke er hændt. Den vilde ikke lægge sig og hverken spise eller drikke, og det var først efter adskillig besvær, at det lykkes husets folk at faa den til at tage noget næring til sig.

Man troede først, at hunden blot var en forløber for sin herre, og at denne snart vilde komme efter. Men da maler Adam ikke viste sig, gjættede de sig til sammenhængen og forbausedes over, hvorledes det var lykkedes det stakkels dyr alene at tilbagelægge den saa lange vei fra Rusland.

Vi er dog hermed endnu ikke færdige med Trofast's historie. Hør nu videre! Det faldt malerens slegtninge meget vanskeligt at faa dyret til at blive blot en nat hos sig; den peb saa ynkelig, slikkede deres hænder og saa paa den ene efter den anden med et i høieste grad bedrøvet og bønfuldende blik, som om den vilde sige: „O, vær saa snild og slip mig ud; jeg har ingen ro, før jeg finder min herre!“ Men husets folk sagde til hverandre: „Det gaar umulig an at lade den løbe sin vei igjen; det er ikke godt at vide, hvor Adam er, saafremt han endnu er ilibe, og lader vi den fare omkring i det kolde vinterveir, kan den gjerne komme.“

Trofast syntes at have forstaaet, hvad de sagde; thi den lagde sig nu rolig paa den plads henne ved ovenen, som man anviste den, og holdt sig rolig natten igjennem. Men da næste morgen tjenestepigen et øieblik var kommen til at sætte døren paa klem, sneg Trofast sig saa stille ud og løb afsted uden engang at have faaet morgenmad. Og saa blev den ved at løbe dag efter dag, indtil den tilsidst kom til Comosøen, hvor dens herre var — hvorledes det gik til, at den virkelig fandt frem did, er ikke muligt at oplyse om.

Men siden den havde været i Rördlingen, var mange uger gaaet hen, og det var allerede bleven vaar i Italien. Dens herre sad ude i det frie og betragtede den vakre sø og

de deilige træer og tænkte paa, hvor skjøn dog naturen er, særlig om vaaren. Da ser han pludselig en hund komme springende hen gjennem gaden. „Hvis ikke den stakkels Trofast var død, skulde jeg næsten have troet, at det var den“, udbrød han for sig selv. Hunden var imidlertid kommen nærmere, nu hører han den udstøde et glædeshyl og ser den logre med halen, og i næste øieblik er dyret styrtet lige op til ham, slikker hans hænder og ansigt og bærer sig ad, som om den skulde være gal. I sin glæde gjæde og hylte den sli, at de andre folk i huset blev rent bange. Men dens herre blev dybt rørt, og taarerne kom frem i hans øine, da han saa, hvor medtagen den var, og tænkte over, hvilken lang vei den maatte have tilbagelagt, førend den var naaet frem. Hvilken sult og kulde, hvilken træthed og elendighed havde ikke den tro hund maattet udholde, førend den fandt sin herre igjen!

Menageriets stolthed død!

(Med billede.)

Fra by til by har menageriet reist omkring. Det har tigre og bjørne, krokodiller og slanger at fremvise, for ikke at tale om en masse abekatter af den forskjelligste størrelse og udseende; men dets stolthed er dog den prægtige løve. Denne dyrenes konge beundres, hvor den kommer hen, og skaffer dens eier rig indtægt.

Men saa slynger den hen og dør. Der ligger den nu livløs udenfor det bur, bag hvis jernsprinkler den saa ofte værdig har vandret om. Omkring den staar de mennesker, som har været dens nærmeste omgivelser i livet; smerte staar præget i deres ansigt; de har mistet en rig indtægtskilde; men de har tillige faaet den stolte fange kjær i de aar, de har reist om med den.

Dukkedoktoren.

Mille Marie havde paa sin fireaarige fødselsdag faaet en dukke som var saa pen, at man skulde lede længe for at finde magen. Den havde ordentligt, langt haar, rød silkekjole og nydelige hvide strømper. Og tænk, den havde ogsaa sto med skinnende forgyldte smaa spænder paa.

En dag fik Marie besøg af sin veninde Emilie, og de to smaa blev ikke trætte af at lege med den nye dukke. Blandt andet hjorte de den ogsaa omkring i haven med dukkevognen. Men saa vilde Emilie kjøre hurtigt og kom til at støde vognen mod en stor sten, saa den nydelige dukke faldt ud og blev liggende paa marken.

„O Emilie, hvad er det, du har gjort?“ udbrod Marie, idet hun tog dukken op, „se, den har jo faaet et stort hul i hovedet.“

De to veninder begyndte nu at græde og vidste ikke, hvad de skulde gjøre. Emilie, som var to aar ældre end Marie, tørrede først sine taarer og sagde:

„Jeg ved, hvad vi skal gjøre. Vi skal gaa til doktoren med dukken. Da min broder nylig stødte armen sin, gif han til doktoren med den og blev snart frist igjen. Kom, lad os gjøre det.“

Marie hulkede endnu høit. Det store hul i dukkens pande var saa strækkeligt; det var umuligt at se paa det uden at græde. Men Emilie tog hende i haanden, og saa gif de ind til den snille gamle doktor, som boede i samme hus.

Den venlige herre hørte taalmodig paa børnenes fortælling. „Om, hm“, sagde han, „det staar nok daerlig til med den stakkels dukke, kan jeg forstaa, og jeg maa forbinde den omhyggelig. I faar komme igjen i eftermiddag; saa længe maa den være hos mig.“

Straks de to smaa havde spist middag, ilede de op til doktoren. Denne sagde: „Jeg

har godt haab for den syge. I ser, at jeg har forbundet dens hoved rigtig godt og ladet den faa en hætte paa; men I maa ikke før imorgen tage af hverken forbindingen eller hættten. Det er bedst at lægge dukken i dens seng og tage godt over den. Forhaabentlig vil den da være frist igjen imorgen tidlig.“

Marie kunde næsten ikke faa sove den paafølgende nat; hun maatte stadig se efter dukken, som laa ved siden af hende i sengen. Og Emilie havde faaet lov til at blive natten over hos sin veninde. Endelig kom morgenen, og de to smaapiger sprang ud af sine senge.

„Smille mama,“ raabte Marie, „nu kan vi vel se paa dukken.“

„Ja, men I maa være forsigtige, naar I tager forbindingen af; thi det kunde jo hænde, at den ikke er frist endnu.“

Marie holdt dukken paa sit fang, medens Emilie forsigtig tog forbindingen af. Og tænk! Dens pande var ganske bra igjen. Der var ikke engang muligt at se noget merke eller ar; ja dukken saa næsten endnu nydeligere ud end igaar!

Kan I nu gætte, kjære børn, hvorledes den elskværdige doktor havde baaret sig ad, for saa hurtig at gjøre Marias dukke god igjen?

Firkantgaade.

Uf bogstaverne a a a a a e e e g g h l l r s s dannes navnene paa: 1. En ansigtsdel. 2. En indso i Asien. 3. En fugl. 4. En kvinde, og saaledes at disse navne kan læses baade ovenfra nedad og fra venstre til høire.

Johan D.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 23.
Lønder Nissens verdenshistorie.